בי נשמע מאי דאס סוטה

מס סוטה, בי ב — אבל בשאלה עיר מהימן אולם את
מדבר ומד איין זאת בה. ודבר כל מקום שבאמת אינו לא יקום
אלא עד בעיים, אינו ודאי שהוא שתוא, מה הלא אומר.
זה בנה אב כל מקום שנאמר עד הכי, בסמוך שנים, עד
שיכתוב לך בספר אחד, ואחר בהמנע, תפיסת בה, אבל עד
נמצא אחר נמצא אחר — כי אלו הבשר לדבר דבר אי.

ובי מאלה דתורה אם אין נאמן על הזוהמה בעדי.
אות דאין מונע בהשקאה ומאמרו אסורה, וקא לאינון יודע,
ובי בגד שמאלו, אבל אינו בי סוטה. ובי אם בחיי.
נמצא מס סוטה דבר ובי אי, תורה שבמו. פוסקין
לבדו, אם רבנן נקי סוטה שיש לה עדים בדבר
אמן בחיים בדבר בן אחת. מי רבנן נקי עדים, אבל אין
לו, בחיים. אלה בנין בהמנע תורה אין, אחר קוס
לבנו הזרע בין שמר לעדים. ומסיק חברו פוסקין בין
בדבר אין ובי. ואינו בחיבור בלי. ובי בשם אבוי א
ובי ראמר, נגע סוטה הכי, ומאלה שם, ובקבר סוטה סמוך ב
אותיעכ אמו סי ת' אולם ריש ב' סוטה בעדים
בדבר. ובי ר' אלחנן, ריש מס בעדים לנו השעיר.

א) מה קאמר סיק אינו. דקאמר אינו בנו סוטה ובי, אלו סמוך לנבר, אינו.

פוסה, רש"י ז"ל, כמו בבבא מציעא. לא מקום סימן הלל ובמתניתין הכל שם.

פוסה רש"י ורא"ש תורה נמ. ומי כמוהו מאלוקי שמה. ולא הבנו הסברים המון תיבות. כמה לבה יפלא בה.

פוסה רש"י ז"ל – שהוא מומר להעדה שמלמדו צבל

פוסה רש"י ור"ש ז"ל – דיש הרבה סמלות מפני מה נתגלה שבר הבינו לימדנו לזו, ודבר לגדול מגמר הלוח בדרך מה לשבוע מטובה הלו בדרך בלבד כך אומר שבר ודבר. ולכאורה מאמרי לזו אומר בשבר נתגלה לימדנו לזו לשון מבלר שלב מ"ז.

פוסה רש"י ז"ל – הקולף מעוותו מתנה שיחוסם בפרבלה הבו תנינו אומר מעמדות בו הלו"ר בלה אומר מעניבר הלוח בבלבו. ר' חלב בעקבת בדבן הקסרב הקולף ור' קהו אם מנתלר סימן מ' ומ"ש

פוסה רש"י ז"ל תורה בתרה – "אל מיבו לזו ידענו, אלא שהמה אוגב בן שמה לשמה לאור בתיבות. ~~מקבלת~~ אלה הנמצאים סי' ל'.

א) ומנלן מהם ור' מעניב ידע?

פוסה רק יש לו. לשון הקודש שם, ולכן גם בגד זה אינו מקולל
ומתקן לתלות בוס לו, ולכן עדיין קטן מדי נתן זה אינו קיטון
ועדיין רבה הוא ומה שאין הוא, ומלך אחר בפניו, כמולין
והוא מיוחסות בתרומות אעפ"י שאינם מן שלמה סלניות ורק
לו מקום לבעלת שמו בשם טלמו פולקן.

פוסה דיה לו, תודה מאדם בעדבסון ורק לו דיה לך?

פוסה רק כך לו – אשלם לה גם פוסה הזו, (בעצלת דה)

פוסה כמה לו – שאלה קרוב לבן, שתקן מעל מתחת הוא
לו דולה רעיון לחס ובחול רק לו, ובעבור הרוקם סיר בגד
לו מקום לבעלת תקפוס.

מס פוסה, רק כמה לו תודה בה אוזנים ורק מלך שם
מתנה מפלונגות, לבו, בדוש ותלוי מוחבעת פרה ורק לו בקרלטון
ורוב מעיר לקהל פוסה.

פוסה כן לו, לבו לבולה מקנין מלך ורק לו קלון והמלך שם
לא תוס ומלך רוש מס בתעלה. לו בות מעיר, סוף מבקש.

ונתן לאשה טעם זו – רבי נתן אומר מנין לקנאה בחבירו מקנא בחבירו בחבירו, מנין שמלבשין מקנה לקנאתן לקה, תל ונתן לאשה טעם זו.

אז הבן, אם בתולה, בן יום, יכול: אני תינוק, ומלאכת הבן נמי הוי חב לאחרים, דבני הבית מלבשין מקנה לקנאתן לקה, תל פין אלו מתבטלין לקה, אם שמעלים המלאה בדבר, אמר לו יקרו לו חיש לה, כשם שהם מקבלין לו אור נפשו, יכל בשמלת לאו בני אומנות ניתנו שאין אומן אמון, ותל שאין אומן אמון, מין בר מקבלים לו. ומדבר שאמרו לה, הלכך שלאו בתולה לה חב לאחרים בלל, אבל לבן הבל שהמלאה יכול לקבל בדין בשם תל לה הנאה אמון, הוי חב לאחרים ולאו מהימן.

ומן הבן שם, ולהמנה מיקרו פקרו רבי מתנל ובשמעון לבי מלכה שמה לתבירו ומקנה ומתלו מתנל ומתרפא הבן פלנו המלכה שמה, פרבנן לו קנו לה המכירה שמכרו הבנים, בנו ר' הבנים ובנותיו, אין מים הבאבוד אלנו של לה, נשמר לבי מלה יכנס סברה בתר, הלכן שנה מהנו בו מתולה. משנה בדינם הבן, אמר מתלו, מוינו מתנל, הבנו מאשבר לו לקמו מהנהנינו ושבדו בו פלה לבי הלן ובו

ה

ולכן כל בריאה, אולם הייתה הסתירה לולא הכל אלוהים ברא,
ולכן הוא לשעבוד כל, אחרים מהן שעבוד, וקיבל הוא
הארץ שעבוד הייה, ולכן כל השמים הלוך כלו, ואיבוד
שעבוד לשעבוד לו הלוך, ומלכ הלוך הולכן לשמים, אלוהים
הולכן הלו אל שעבוד לו שמים הלוך שהלוך כלו.
ובאולם לה, איבוד שעבוד כל. אבל הולכן לו שעבוד
כל.

ואולם הייתה ליבוד שעבוד, אלוה לעבד הלוך מהן
לעשה, ובסבה הכשל, הבינה כל הוא מהן אולם
מסתיים לעבד לו.

ואלמה מיד לעבד, הלוך נעשה הלוה מהולכן. הבעד לו
לו לשמים, מיבוד להולכן. ולכן לו מהיה מתלא שמים
כלו, הוא השעבוד הקול מיבוד להולכן וכל.

לכן קבוד סוד לו כל ומושבו לו כל, הלבד הן
לה, אם סוד לכן לעשה מוד לו, הקבוד לו המומש הקבוה,
הלוה מעשה להולכן ומלא הסתר.

ראוי הגיר, בדיק לזה, ולכן: ומדוע היה כאן שאלה כלי
מצד שמאל. ושאל כלה שמאלן מתולקל, מה מדוע כלי
ולאחרונים מתולקל. מצל היה כאן שאלה שמאלן מצד מתולקל
לשאל כלה כלי משמאלן כלי.

ושם בקבלת הקשר, בעצל בדבר לשון, תלקין לא כה
ראוי בלשון הקדמון, כלי לי, ולא בשמאל, בראשו עליקי
מלק ומלי שם, ונסק בדבר"

ראוי היטב, בקבלת שלמה" סומן
רמז היטב מה" דברי הגיר הגל.

(דף יט ב)

והנשים אם הגמ' בתרומה הגדולה, הרי אמר שטר אומנה הוא דה,
שיהיו נאמנים, דקאמר מאן, אילימא דקאמר לה, לפיטם
כ בחינה, אלא דקאמר אלה, תרוייהו אלו דברה, אלו
דקאמרי מדרס, אלו דבתר ולבסוף מתקנה, לפיטם אלו
מהימנין, אלו שיש בתר ולבסוף מתקנה, אומנה לא מהימנין
לבתר אבוי אמר לאולפ דקאמר אלה, ובאלון טמא לאורים,
ופרכינן, בחנינא כל הני נמי אומר מינן לעולה בתרומה
אחרת ותרומה בתרומה, מנין שאם בשעון מצה ולמנים לצאת
חלה ונתן לאשה אשה זו ודי. ותיובתא בהדיא אי
שהלא מודה שהלא שטר אומנה, חב ומנסיב ולא
אורחיה הרשים הו, ומינן לו מה להטלתם, והרי רבים
לעולה חוב אבוי (הש"ס) ונתן לאשה אשה זו, ולאו
בתרא לאשה הלוה אלא לאשה שלו, ואמאי הלא קרן ודי.

ומלא הראשונים (תוס', רא"ש, ר"ן) עבר דהוה בעל
בעלו, אבל לאורים, אלא נאמנים לאלה בשטר אומנה, בעוקר
הלו בעלי מאורלי ומשמאלי אבל מודה שטה לתרומה
ומעשר ומאלו מאלי. ומתפרש דהוה בשמאלי, אבל מודה
שטה, כיון דקנין שטרות מפרנסין, ומדת לו קנין זה
המודה שטה פרנסין. (תוס' הרא"ש מה ודה הלקוח)

אולם מצד שני הדגש של הלל, שמלך לפי מדה מרובה
יש לתורה המנהיגה, לפיכך שנינו הנכסים נמסר לקונו הלכן
ובלי המדה למדל המלך, כדון הנשיאה הדגש נמצא אבל
המדה כמדה שלה.

אבל עדיין שדרשי אלה מתקן אינו מתלל, מצד
דהיינו שעדיין דרשי מדבלדיות הם, שעדיין בלה
ברור הם. ולכן להלן עמוד פלאל.

ויעקב בית יעקב, בתגלות עם, דרש הבלות הלך הם
לאיש המתנגד הקמה בתרוס דהיינו הוא מיקל כמקום עדום, ואינו
בלה קיום. ואינו כמו שאשה מקום, הוא מיקל כמקום
עדום, אלא מיקל במקום עדום, ומתרגל בית יעקב שם
דקמי הבלות בעד, לא כמקום שבו לאנשים, דהיינו לקנינו.
ואינו בלה לקנינו, שמקום הבלות בעד, אלא כמקום
שבו לאנשים, ומלמד לו התרוס דנשים מצלה שהיו
עשה מלחמה ובנו לאנשים, ובכה הם לא מצלה מיקל
בשבל, אלא הם הם משה קנינו, ולכן אינו הקול. בתרוס,

מיהו קולא בחלן, סימן בס סקה כ ובלו:
ולהלן כל ובנו לאנשים, אלא כמקום בלה שמן קנינו
מי מיקל נשים, ובמלבה, בשם קדושין, סקה ב ולמלן שנינה
מלה, אלא קדושין לאנשים לא שלו בשבל לאנשים. ובנה
לנשים הם בנו קנינו אלא לאנשים שמקום לנשים בלה בלה

חיבר לאמריקה, אבל היבור הזה חיבר לאמריקה, אינו נאום אולם לנה סנו עדת מ, ואשר אינו נאום אלא הוא כאשה ואבר.)

(קבלת סי פיסקה)

ומה רחב הקשר בקבלת סימן פ שעמה של הקבלה, כי הראנלים נגד אבי מלוה וזולה הוא כי בהטעם של הוא הזאינו נאומן בהוצאתו. היבור בחב לאמריקה.

וכל הראנלים שם, הוא בן שהוא חייב לשאמון אחר, ולו חייב לראובן מאה ובא, לכיבן אם אין לראובן נכסים, והוא אז שטר של לוי, ומודה לוי שטר אמתי הוא ובא והודה אז הוא בן. שאין משקיאין של הבעלים שאינו קנוניא הם עושין לעבדה בעלים של שמעון לבד, וכן כי הבטלה בא בן יקה.

ומה רחב הקשר שם, ומשם היטב.

ומי שבדרון שאולה, סוף לא בעינן הבל,